R52
Pet.

De naturlige Følger af Folkets Kjerlighed til Fyrsten.

Tale,

holden

i

Romøe Kirke

den 28de Januar 1834,

af

P. B. Petersen,
Stedets Præst.

Trykt i Ribe hos R. S. Hyphoff.

Fromt kaldes det Sindelag, hvormed Fyrste og Folk betragte hinanden, ikke som tvungne sammen i et Aag, hvor de nødes til at bære hinandens Byrde, men som forbundne i et levende Samfund for at give og modtage, for at dele Vee og Vel, og for at elske hinanden med trofast Kjerlighed.

Mynster.

Forord til Læseren.

Det er naturligt at enhver Forfatter, som førstegang offentliggjør sine Arbeider, ikke uden en vis Ængstelighed og Undseelse træder frem for det større Publicum. Jeg har dobbelt Aarsag dertil: deels fordi jeg selv er overbeviist om at denne Leilighedstale, formedelst dens særegne Anledning, neppe vil tilfredsstillende kunne interessere Nogen, som ikke hører til den Kreds, hvori den blev holden; deels fordi jeg maa fuldkommen indrømme, at den, i det Hele, mangler den Veltalenhed, Fynd og Velklang, som Anledningen ellers billigen fordrede, og derfor ingen Sammenligning taaler med andre Forfatteres Arbeider i lignende Tilfælde. Men ikke desto mindre nærer jeg det Haab, at disse Ufuldkommenheder maatte, hos velvillige Læsere, finde nogen Undskyldning, naar de blandede Tilhørere, Stedet og Omstændighederne tages i Betragtning. Det var nødvendigt at Foredraget noget lempedes med stadigt Hensyn hertil, og jeg troede det ikke passende eller gavnligt, at omarbeide det ved Udgivelsen i Trykken, da Hensigten dermed allene sigter til at vedligeholde den simple Mindetales Betydning iblandt Stedets Menighed.

Maatte dette, om end kun for en Deel, opfyldes, da var Hensigten opnaaet og min ringe Møie tilstrækkelig belønnet.

Den 14de April 1834. Forfatteren.

Høiærværdige Forsamling! Andægtige Tilhørere!

Det er ikke en anordnet Helligdag eller Fest, ikke en kirkelig Handling eller en nyelig hændet sørgelig eller glædelig Tildragelse i Menigheden, som haver samlet os, som paa en Høitidsdag, i Herrens Huus. Det ere Erindringer om alt fuldbyrdede Begivenheder, der vare og endnu maa være saare frydelige for denne Menighed; virkeligen mindeværdige Begivenheder som ikke bør være ubekjendte for vore Børn og Børneborn, ikke uden velsignelsesrige Følger, for os nu og i Eftertiden.

Det kunne vist ingen af os være ligegyldigt, om dette Huus var eller nærved ville være nedsjunket i Grus, eller om det fornyet forskjønnet og anstændigt, endnu i Række af Aar, kan tjene til andagtsfulde gudelige Forsamlinger. — Her er det at vi knytte de helligste Forbindelser, begynde og fuldende de vigtigste Begivenheder i Livet; her er det at vi i Sorgen

som i Glæden samles og indflye, for, ved Guds Ords Hørelse, Bøn og Lovsang, at indsamle Trøst og Haab i det rørte Hjerte. — Men idet, vi paa en høitidelig Maade mindes de Glæder, som os og vor Efterslægt ere vederfarede ved Kirkens Opbyggelse, er det naturligt og billigt at vi især taknemmelige erindre Redskabet i Herrens Haand som foranledigede og udførte dette; at vi høitideligen mindes, Danmarks ejegode Konge, som af Landsfaderlig Godhed, anordnede og tillod en almindelig Collect, for at indsamle over hele Danmark christelige Kjerligheds Gaver til dette Tempels saa høist fornødne Istandsættelse. — Denne Erindring er desto naturligere som det almindelig antages, at Frederik den 6te, en af de bedste og virksomste Danmarks Konger, er den første Monark som rimelig har gjæstet denne Øe; ja endnu ydermere, aldrig saasnart erfarede denne Menigheds ringe Vilkaar, førend han naumodet af særdeles Naade eftergav Øen den Gjæld, den havde paadraget sig i Nødens Tid til Forebyggelse af en overhængende rædsom Hungersnød.

Alt dette ere Begivenheder som sjeldnere indtræffe, ja maaske aldrig mere paa dette Sted! Skulde da nogen iblandt os, ønske dem glemte, uden synligt vedvarende Erindringstegn? Vel tilsige vore Hjerter os, at det udvortes Synlige, om det end var noksaa pragtfuld og herligt, er dog kun et svagt Afrids af Menneskets Følelser, men de synlige Tegn ere dog ofte en Erindring af Hjertets indre Forfatning, ere dog ofte nyttige til at vække, vedligeholde og nære frugtbringende Følelser og Forsætter. — Saaledes

ville vi betragte denne simple, uden Pragt og Omkostning, opstillede Mindetavle, som i Eftertiden skal vidne om det, vi have erfaret og selv seet, — Vel er dette Minde mere afpasset efter Øens Udvortes Omstændigheder end vore Hjerters indre Taknemmeligheds og Hengivenheds Følelser, men derfor ikke af mindre Betydning eller ringere Værd end det var en prægtig, guldziret Marmorstøtte. *)

I det vi ydmyge os under Guds vældige Haand, ville vi med oprigtige Hjerter istemme en Bøn til alle Kongernes Konge, fra hvem al god og fuldkommen Gave kommer, at han maatte velsigne dette Minde, velsigne sin Tjener Kongen, velsigne hans Slægt og Rige!

O! hør os Fader! nu vor Sjel,
Opsender Bøn for Kongens Vel,
For Landets Gavn og Hæder!
Velsign hans Liv og Virksomhed
Velsign hans Slægt og hvert hans Fied,
Velsign hans Land og Stæder!
:,: Fader-milde, Kongens Minde,
Lad det finde, hos dig Naade!
Frels ham stedse fra al Vaade.
:,: Dannekongen, Christians Ætten
Frederik Sjette lad ham leve!
Dig til Ære, Kongen leve!
:,: Frederiks, Christians, Kongestamme
Altid samme, lad den leve!
Danmarks Kongeslægten leve!

*) Under følgende Ord og siden under Præludium af Instrumental-Musik afdækkedes Tavlen, hvorefter Sangbønnen blev høitidelig afsiungen.

Herre! hør vor Bøn!

Dette er naturligen det fælleds Ønske, som gjennemtrænger os alle i dette Øieblik; men at vi dertil kunne vente Herrens Velsignelse, hører ogsaa dette, at Bønnen kommer fra et reent Hjerte, og at vi altid stræbe at gjøre os værdige til Guds naadige Bønhørelse. Dette være især Hensigten af vor Sammenkomst i Dag, og dertil sigte min Tale, idet jeg nærmere søger at udvikle Betydningen af de paa Mindetavlen paa vor elskede Konge anvendte Ord: Du blev elsket i din Fred. — Jeg beder kun om Overbærelse i min svagelige Tilstand, om Ordene ikke altid svare til det som Hjertet føler, overbeviist om at hvad der kommer fra Hjertet, skal med Guds Naade finde Adgang til velvillige og kjerlige Hjerter.

Naar Sirach i sin Visdoms Bog 47 Cap. priser Salomon i sin blomstrende Regjerings Dage og deriblandt siger V. 22 "Dit Navn naaede til Øerne langt borte og Du blev elsket i din Fred", da kunne vi endnu i høiere Grad og af vigtigere Grunde anvende dette paa vor fredegode Konge. Thi at Salomons Navn naaede til Øerne, dermed vil Sirach vel antyde, at Salomons Visdom og Retfærdighed, men især hans Rigdom og udvortes Herlighed var navnkundig, ikke allene paa det faste Land, men ogsaa, hvad den Gang var usædvanligere, paa Øerne langt borte. Men Frederiks Navn nævnes ikke allene med Berømmelse iblandt Evropas bedste Monarcher, men lovprises, og lever i taknemmelige Under-

saatters Hjerter, saavel paa Nordhavets Øer som Vesterhavets Grupper, samt Africas og Indiens Kyster, og det ikke formedelst Hærskarers frygtelige Mængde, blodstænkte Sejerstrophæer eller udvortes Glands og Herlighed, men alene formedelst en retfærdig, mild og kjærlig Regjering, indvortes Hjertets Godhed og landsfaderlig Omhu, som stedse viser sig lige velgjørende saavel iblandt den Høje og Rige som den Fattige og Ringe, ikke mindre iblandt den frigjorte Slave end den agerdyrkende Bonde. — Det er ikke Øiemedet af denne Dags Høitidelighed, med vidtløftig blomstrende historisk Fremstilling, at skildre Frederik den Sjettes Navnkundighed i denne Henseende, men kun at antyde dette som almindelig bekjendt. Det er

Folkets Kjærlighed til Fyrsten

som nærmest ligger i de antydede Ord, og

de naturlige Følger af denne Kjærlighed

som især maa være os alle magtpaaliggende; dette være mig tilladt nærmere at udvikle.

Naar vi skulle betegne en viis, retfærdig og god Regent, da vilde vi neppe indrømme, at et løst almindeligt Overblik over Statens vigtigste Anliggender er nok, men at Kundskab om hver enkelt Deel er nødvendig, for at bringe Eenhed i det Hele og lede Alt til fælleds velsignelsesrig Samvirken. At dette er vor gode Konges Bestræbelse, indlyser af de ofte besværlige Reiser han foretager sig, endog til de Dele af Riget, som imod det Hele synes ubetydelige. Mange Frugter vise sig allerede af disse huldrige Besøg, saa at den forne Sandhed, "eget Øje seer bedst," derved bekræftes. Det er unægteligt at herved ere

Manges Fortjenester blevne Fyrsten bekjendte, mange Naadesbeviisninger meddeelte, mangen Byrde lettet, Retfærdighed haandhævet og kongelige Gaver uddeelte til Trængende. Men alle disse prisværdige Følger af den gode Fyrsies kjerligheds fulde Omsorg, ere ikke de eneste, ja maaske ikke engang de vigtigste; han vil ikke allene kjende, men og kjendes af Sine, ikke blot beundres og agtes, men ligesom han selv elsker, saaledes vil han og elskes igjen, og derfor agte vi det endnu højere, at de Følger, som umiddelbar flyde af Fyrstens Nærmelse til, og nøjere Berørelse med, sine Undersaattere, ere: Folkets Kjærlighed til Fyrsten.

Der vare Tider og gives endnu Stater, hvor det ansees nødvendigt, for at indgyde Ærefrygt og Lydighed, at Fyrstens Person kun sjelden sees, men omgives af Herskerglimmerets Taage, hvor Straalerne trænge igjennem, kun af og til sigtbare for Folket, uden Varme og Liv. Men Danmarks ældgamle Kongeslægt har ikke ønsket at regjere ved Frygt, kun ved Kjærlighed; dette er ikke allene gaaet i Arv til vor nærværende Konge, men neppe har nogen af hans Forfædre rigtigere indseet og tydeligere lagt for Dagen, at intet binder Folket fastere til Regenten, intet opvækker større og varigere Kjerlighed, end at Landets Højeste Øvrighed selv personlig stiller sig i Folkets Midte, for umiddelbar at kjende og kjendes af det. Her kjende vi intet skrækkende Svælg, ingen uovervindelig Afstand, som adskiller Folk og Fyrsie. Den Ypperste viser sig overalt i Kredsen af sine Børn som den kjerligste, omhyggeligste Fader, til hvem Alle

kunde indflye med barnlig Tillid, uden at forskrækkes af omgivende Krigsmagt eller væbnede Vægtere.

Var det ikke saaledes at Dankongen viste sig for Eder? A. T.! Uden Mistillid og Frygt overlod han sin egen Person til Landets Børn, for at bringe ham over det saa ofte frygtelige Element til denne ufrugtbare Øe; nedladende og mild i Tale og Adfærd, kunne det overalt mærkes, at han kun vilde ansees som kjerlig Fader iblandt sine elskende Børn.

Hvor glædeligt maa det ikke være for troe Undersaattere; at de ikke alene vide igjennem andre, at de have en ædel Regent, men at de selv have seet ham, selv omgivet ham, selv talt ham, selv bleven overbeviist om at han er mild og god!

Hvorofte vilde ikke deres Børn med Glæde mindes, og paa deres gamle Dage fortælle igjen deres Børn: Ogsaa vi vare overhørte i Kong Frederiks Overværelse, ogsaa vi hørte hans Bifald og Tilfredshed, ogsaa vi erfarede hans Mildhed og Godhed? — Og naar den ufødte Slægt indtræder i dette Huus, og spørger efter Betydningen af denne Tavle, da vil den bedagede Fader eller Bedstefader endnu med Henrykkelse mindes: at det var den 29de Junii 1832 da Kong Frederik med hans høie Svigersøn, gjæstede denne Øe, besøgede dette Huus, og ved sin Huldrighed vandt alles Kjærlighed.

Thi hvad skulde være naturligere Følger af alt dette end: Folkets Kjerlighed til en saadan Fyrste! Det er naturligt at vor personlige Kjerlighed indskrænker sig til det isærdeleshed, som vi have seet og saaledes nøje kjende, det gjør stærkest og varigst Ind-

tryk paa os, hvad vi selv med Sandserne skue og erfare. Om end Fyrstens Foranstaltninger ere nok saa gode og velsignelsesrige, hans Anordninger noksaa roesværdige, saa tænke vi os det altid muligt: dette er andres og ikke Fyrstens eget Værk, vi henføre det til hans Regjering og ikke saa meget til hans Personlighed. Naar vi derimod selv see ham ordne, selv eftersee sine Anordningers Efterlevelse, selv undersøge og afhjelpe Manglerne, fremme og tilskynde det Rette Roesværdige og Gavnlige, da slutte vi naturligen, at det er Fyrstens Klogskab, Retfærdighed og Godhed, vi have at takke de Velgjerninger de Goder som hans vise Regjering tilsikkrer os; naar vi have selv seet med hvilken Opmærksomhed vor gode Konge undersøger Alt, med hvilken Taalmodighed han f. E. anhører Børnenes Begyndelses Kundskaber, og hvor huldrig han opmuntrer og fremmer Ungdommens Underviisning og Fremgang, kunne da nogen tvivle, at Oplysning og Kundskabs Udbredelse var Fyrstens Villie, at de vise Anordninger, som sigte til at fremme disse, ere ved ham ordnede, prøvede, stadfæstede, og som vi have dette talende Bevis for os, saaledes have andre Fyrstens Undersaattere, næsten i hvert Anliggende, seet den samme omhyggelige Prøvelse, Rettelse, Opmuntring, i de Ting som angik Landets Vel.

Men ere vi ved Monarkens personlige Nærværelse overbeviiste om, at han er ædel og ufortrøden virksom til Folkets Held, da er det en naturlig Følge, at vi elske det som finde vort udeelte Bifald, at vi ære det som vi erkjende stort og ædelt; Og naar Synet af den Ædles Virksomhed forenes med den

Overbevisning, denne er min Fyrste, som saa utrætteligen uegennyttig arbeider til mit sande Vel, paatager sig saa mange Byrder og Besværligheder for min Skyld, endog i den Alder der ellers udkræver Rolighed og Hvile, — da trænger sig den aabne Tilstaaelse frem: denne er Landets rette og sande Fader, denne er min Konge og Herre, men tillige min Ven og min Velgjører; denne maa og bør jeg elske, ja villigen, som en brav Søn for en from Fader, opoffre mit Liv og Blod, naar det var nødvendigt for hans Skyld og Fædrelandets Held!

Men er Folkets Kjerlighed til Fyrsten først rodfæstet i Hjertet, da kan den ikke være uvirksom. En død Kjerlighed er intet. Enten maa det ikke være sandt, at Folket elsker sin Fyrste eller vi maa fuldkommen indrømme, at Folkets Kjærlighed har baaret, og maa bære, Frugter. Og hvilken Frugt skulle jeg da hellere nævne end villig Hengivenhed, utvungen Lydighed. Det gjelder ogsaa her hvad vi i højere Grad tilstaae om Kjerligheden til den aandelige himmelske Fader, at Kjerligheden bestaaer deri, at vi holde hans Bud. Desto mere vi ere overbeviste om Regentens gode Hensigt, desto fuldstændigere Beviser vi erholde om hans redelige Bestræbelser til vort Vel, om hans uskrømtede upartiske Kjerlighed, — desto villigere modtage, følge og adlyde vi, hans Anordninger, Bud og Befalinger. — Thi om vi end maa tilstaae og retteligen erkjende, at den Ypperste er og et Menneske som vi, ogsaa Feil og Skrøbeligheder underkastet, da glemme vi ikke, at al Øvrighed er af Gud, at de

2

jordiske Regenter ere beskikkede af ham til vort sande Vel, og at en god og viis Konge er en Gave fra Herren. — Det forundre os derfor ikke at menneskelige Love ere ufuldkomne, Forandringer underkastede, men kunde derfor være de bedste, som kunne gives af Mennesker for Mennesker; det forundre os ikke, at disse Bud ofte kunne være besværlige ja byrdefulde. Ogsaa Guds Love, om vi end erkjende dem for aldeles fuldkomne, ere, for dem som ikke ere gudelig sindede, byrdefulde og svære, uagtet de for den fromme og redelige Christen, erklæres lette og behagelige. Det være os, som gudfrygtige Christne, altsaa nok, at Fyrstens Love komme fra en kjerlig og redelig Herre, som, fordi han elsker Gud, derfor elsker sit Folk, og derfor ikke vil paalægge os andre og større Byrder, end hans prøvede Viisdom finder aldeles nødvendige, ikke giver os andre Love, end som han anseer tjenlige til den Enkeltes og det hele Rigets Vel. — Skulde et godt Barn ikke gjerne følge sin kjerlige Faders Forskrifter og Formaninger, om det end veed og erkjender, at Faderen er et skrøbeligt Menneske, om end det ikke altid indseer Grunden dertil, om de just ikke ere behagelige og lette? Skulde vi da ikke, som have saa talrige Beviser paa Fyrstens Faderhjerte, villigen følge hans velmeente Bud, villigen yde ham det Bidrag, som er nødvendigt til hans anstændige Underhold, og Statens Sikkerhed, om det end ikke altid var af Overflod vi maatte tage det, vel erindrende, — at var den fattige Enkes Skjærv, fordi hun erlagde den af et fromt Hjerte, Guddommen det behageligste og rigeste Offer, — hvor rig Anled-

ning vi da have til, med redebon Hjerte at yde den sidste Skjærv efter en Fyrstes Bydende, som selv altid er rede til at lindre og lette hver Undersaatters Nød han kjender.

Dog det er ikke allene villig og utvungen Lydighed, men ogsaa barnlig Tillid, som er naturligen forbundet med Folkets Kjerlighed til Fyrsten. En trofast Kjerlighed maa vække og vedligeholde gjensidig Tiltro; den vi elske ville vi ikke bedrage eller føre bag Lyset; den, om hvis Kjerlighed vi ere overbeviste, tiltroe vi, at han vil anvende alle de Midler, der staae i hans Magt, til at fremme vort sande Vel.

Erfaringen lærer ogsaa, at kun det Land nyder rolig Tilfredshed og Lykke, hvor Kjerlighed forener Folk og Regjering, hvor gjensidig Tillid og Tiltro befæster Riget i Eenighed og Fred. Men ligesom vi ere overbeviste om Kongens Kjerlighed til Folket, saa have vi dagligen bekræftende Beviser for, at ingen Fyrste kan vise større Tiltro til sine Undersaattere end Frederik den 6te, der, saa fri, saa fordringsløs, saa nedladende, omgaaes iblandt Folket, som tillader Alle uhindret Ad og Tilgang, og desuden uopfordret har tilsagt Dannerfolket en Deeltagelse, en raadgivende Stemme, i Rigets vigtigste indvortes Anliggender.

Det vilde derfor være dybt at nedværdige Danafolket, om nogen vilde tvivle om dets Oprigtighed og Tillid til en saadan Fyrste. Det er umueligt at Kjerlighed og Mistvivl kan paa engang boe i et Dannehjerte, og ligesaa lidet mueligt at gode Undersaattere kunne være utaknemmelige. Vi vare ikke værdige til at være Frederiks Folk, til at nyde de Vel-

gjerninger han uafladeligen i sin 50 aarige Regjering har tilsikkret os, naar vi mistroiske vilde betragte hvert hans Foretagende, tvivlende modtoge hans Løvter og Tilsagn, eller utaknemmelige vare misfornøiede med hans veldædige Omsorg og retfærdige Regjering!

Folkets Kjerlighed til Fyrsten skal endelig vise sig i, virksom Stræben efter at befordre det almindelige Vel, og deri, at vi følge hans gode Exempel, hver i sin Stand og hver efter sin Leilighed. — Det er bekjendt at Exemplet har en stor Magt, især deres, som ere mægtige og ophøjede. Hvad er da naturligere: end at vi, som kjerlige Undersaattere stræbe at efterfølge den ophøjede Landsfaders Fodspor, i det som vi erkjende tjener til Folkets Vel, i sig selv er ædelt og roesværdigt? Vi, som have seet den i Skolerne, for Folkets Oplysning, saa nidkjere Fyrste, vi skulle være ligegyldige for vore Børns Vel? Skulle vi modtvillige ville forhindre Kongens vise Foranstaltninger og gode Villie i denne Henseende, som alt sigter kun til, at saavel den Fattige som den Rige blive oplærte i Christendommens Sandheder, og de Kundskaber som ere nyttige og nødvendige for dette og det tilkommende Liv? Skulle vi, som have erfaret Kongens Gavmildhed og kjerlige Omsorg for Trængende og Arme, lukke vort Hjerte for den Hungrige og Nøgne; og ikke troligen benytte Fyrstens Foranstaltninger, som ere paabudne og tilladte i Christendommens Aand, til hensigtmæsigen at forhindre Uordener, afhjelpe Mangel og Armod? Skulle vi ikke villigen erkjende det som Pligter, der ubetinget paaligge ethvert Christen Menneske, uden hvis Opfyldelse vi hverken kunne væ-

re Guds eller en god Konges Børn, at pleie og vederqvæge Trængende og Huusvilde, understøtte Aldrende og Svage, oplære og tilholde den Fattiges Ungdom til Kundskab og Gudsfrygt? Og skulle vi? — dog Tiden tillader ikke at opregne alle de Borgerdyder, som Fyrstens Faderhjerte, hans utrættede Kjerligheds Exempel, giver os rig Anledning til at oplive og eftertragte. Vi vende derfor tilbage hvorfra vi begyndte:

Det er Folkets Kjerlighed til Fyrsten, der i Dag haver givet Anledning til vor høitidelige Sammenkomst, der haver bestemt os til at opstille et vedvarende Minde om Monarkens velgjørende Ophold, i dette Herrens Huus, som ved hans naadige Foranstaltning er opbygget og forskjønnet, som ved hans Omsorg og christelige Kjerligheds Frugter fremtidigen er betrygget, at det kan bestaae ved egne Midler. — Men er det allene Øjet som skal fryde sig derved? Eller er det nok at Huuset er bygget at vi ikke frygte dets Fald? Det er indviet til Herrens Dyrkelse, til hans Tjeneste som er evig Kjerlighed, at vi skulde leve i Samfund med ham, men tillige at vi skulle hengive vore Hjerter i Kjerlighed til hverandre, og som Børn af en Fader bære Kjerlighedens sande Frugter. Derfor ære vi Gud, i det vi, som lydige tillidsfulde og fromme Undersaattere, elske hans Salvede, Kongen, i det vi øve os i Gudsfrygt og ydmyg Taknemmelighed. Derfor bevare vi Kongens Minde i Helligdommen, at i det vi nedknæle for den Allerhøieste, da tillige i taknemmelige Hjerter, ikke allene paaskjønne, men tillige anvende og benytte til vor Kjer-

ligheds Oplivelse, Ihukommelsen af de Velgjerninger, de Goder, som os af Gud og Kongens Naade, uforskjent ere skjenkede tilbudte, og tilsikkrede.

Men dette Huus er ogsaa et Bedehuus — at vi i inblende Lovsange, ydmyge Taksigelser og andagtsfulde Bønner, ikke allene bede for os selv, men tillige bøje vore Hjerter i Kjerlighed til hverandre, i det vi bede fælles, den eene for den anden. Hvad skulle da være mere naturlige Følger af Folkets Kjerlighed til en Fyrste, som i Sorgen som i Glædens Dage, trofast elskede sit Folk, end paa denne Dag, med fromme Hjerter, at forene sig i Bønnen til Gud, og i ydmyg Forbøn at anraabe Herrens Beskjermelse for vor dyrebare Konge: O! du evige Fader! som haver lovet, at hvor din christen Menighed er forsamlet i Jesu Navn, der vil du naadig være tilstæde, og give os hvad vi bede dig om efter din Villie! Vi anraabe dig paa denne Glædesdag, at du fremdeles maatte bevare Kongens Liv, forlænge og forsøde hans Alderdoms Dage, og af din uendelige Naade og Barmhjertighed, beskytte og beskjærme den hele kongelige Familie, tilligemed din christen Menighed! Lad din Naade hvile over Kongens Riger og Lande, over dette Huus, og dette Minde, samt over os alle, at vi maatte leve i dit Samfund nu og i al evig Tid! Amen.

Før Handlingen blev Ps. 436 af den evangeliske Psalmebog, og efter Ps. 435 afsjungen.

Til taknemmelig Erindring om

Danmarks eiegode Konge

HANS MAIESTÆT

FREDERIK DEN SIETTES

og

Hans Kongelige Höihed Prinds

FREDERIK CARL CHRISTIANS

Ophold

paa Romöe

den 29de Junii 1832.

Sirach 47, 22. *Dit Navn naaede til Öerne og Du blev elsket i din Fred.*

Gud signe Kongen og Hans Slægt!

Efter Kongelig Bevilling er i Aaret 1828 ved christelig Kjærligheds milde Gaver indsamlet over hele Danmark til Romöe Kirkes Istandsættelse henved 6000 Rbd., hvoraf omtrent 3500 ere i Aarene 1830 til 1833 anvendte til Kirkens Hovedreparation under Bestyrelse af Biskopperne i Ribe som Kirkepatroner,
samt under Tilsyn
af Sognepræsten og
Kirkeværgerne.

Gud allene Lov Priis og Ære!
Menigheden til Gavn og Glæde!